

Zaak C-466/00

Arben Kaba tegen Secretary of State for the Home Department

(verzoek van de Immigration Adjudicator
om een prejudiciële beslissing)

„Vrij verkeer van werknemers — Verordening (EEG) nr. 1612/68 — Sociaal voordeel — Recht van echtgenoot van migrerend werknemer op vergunning tot verblijf voor onbepaalde tijd op grondgebied van lidstaat”

Conclusie van advocaat-generaal D. Ruiz-Jarabo Colomer van 11 juli 2002 I-2222
Arrest van het Hof van 6 maart 2003 I-2256

Samenvatting van het arrest

1. *Prejudiciële vragen — Arrest van Hof — Gezag van gewijsde — Mogelijkheid voor rechter a quo om zich opnieuw tot Hof te wenden — Draagwijdte (Art. 234 EG)*

2. *Prejudiciële vragen — Voorlegging aan Hof — Bepaling van voor te leggen vragen — Exclusieve bevoegdheid van nationale rechter — Mogelijkheid voor partijen om inhoud van vragen te wijzigen — Geen — Hypothesen die door partijen zijn geformuleerd en in verwijzingsbeschikking zijn weergegeven — Niet-inaanmerking-neming*
(Art. 234 EG)
3. *Vrij verkeer van personen — Werknemers — Recht van verblijf van gezinsleden — Verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd voor echtgenoot van werknemer — Nationale regeling die voor echtgenoten van op grondgebied aanwezige en gevestigde personen voorziet in kortere verblijfsduur dan voor onderdanen van andere lidstaat en hun gezinsleden die niet aan die voorwaarde voldoen — Respectieve situaties van deze twee categorieën van personen niet vergelijkbaar uit oogpunt van gemeenschapsrecht — Discriminatie die in strijd is met artikel 7, lid 2, van verordening nr. 1612/68 — Geen*
(Verordening nr. 1612/68 van de Raad, art. 7, lid 2)

1. Het gezag van een prejudicieel arrest vormt geen beletsel voor de nationale rechter tot wie dit arrest is gericht, om, zo hij dit nodig oordeelt, zich opnieuw tot het Hof te wenden alvorens uitspraak te doen in het hoofdgeding. Een dergelijk verzoek is gerechtvaardigd, wanneer de nationale rechter bij de uitlegging of toepassing van het arrest op moeilijkheden stuit, wanneer hij het Hof een nieuwe rechtsvraag stelt of wanneer hij het Hof nieuwe feiten ter beoordeling voorlegt die ertoe kunnen leiden dat het Hof een eerder gestelde vraag anders beantwoordt.

EG te bepalen welke vragen zullen worden gesteld, uitsluitend aan de nationale rechter toekomt, kunnen partijen de inhoud van de vragen niet veranderen. Hieruit volgt, dat het Hof zijn onderzoek in beginsel dient te beperken tot de elementen die de verwijzende rechter hem ter beoordeling voorlegt. Wat de toepassing van de relevante nationale regeling betreft, mag het Hof zich dus enkel laten leiden door de feiten die de verwijzende rechter als vaststaand beschouwt, en kan het niet gebonden zijn door hypothesen die door een van de partijen in het hoofdgeding zijn geformuleerd en die de nationale rechter enkel heeft weergegeven zonder daarover een standpunt in te nemen.

(cf. punt 39)

(cf. punten 40-41)

2. Aangezien de bevoegdheid om in het kader van de procedure van artikel 234
3. Een regeling van een lidstaat, volgens welke de echtgenoten van migrerende

werknemers die onderdaan zijn van andere lidstaten, ten minste vier jaar op het grondgebied van deze lidstaat moeten hebben gewoond, voordat een verzoek om een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd kan worden ingediend en behandeld, terwijl zij slechts een verblijf van twaalf maanden voorschrijft voor de echtgenoten van personen die op dit grondgebied gevestigd zijn en voor wie geen enkele beperking geldt met betrekking tot de duur van hun verblijf aldaar, levert geen discriminatie op die in strijd is met artikel 7, lid 2, van verordening nr. 1612/68.

Dit is evenmin het geval indien rekening wordt gehouden met het feit dat volgens de verwijzende rechter naar nationaal recht de respectieve situaties van deze twee categorieën van personen in elk opzicht vergelijkbaar zijn, behalve ter zake van de vereiste duur van het verblijf van de betrokkene op het grondgebied van de betrokken lidstaat voordat hem een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd kan worden verleend.

Aangezien het verblijfsrecht van een migrerende werknemer die onderdaan is van een andere lidstaat, afhankelijk is van het behoud van de hoedanigheid van werknemer of, in voorkomend geval, van werkzoekende, tenzij de betrokkene dit recht aan andere bepa-

lingen van gemeenschapsrecht ontleent, is zijn situatie niet vergelijkbaar met die van een persoon van wie de toegelaten verblijfsduur op het grondgebied van een lidstaat door de nationale regeling aan geen enkele beperking is onderworpen, en die gedurende zijn verblijf niet dient te voldoen aan enige voorwaarde die vergelijkbaar is met die welke zijn bedoeld in de bepalingen van gemeenschapsrecht waarbij aan de onderdanen van een lidstaat verblijfsrecht op het grondgebied van een andere lidstaat wordt verleend.

Nu het verblijfsrecht van deze twee categorieën van personen niet in elk opzicht vergelijkbaar is, geldt hetzelfde voor de situatie van hun echtgenoten, in het bijzonder ter zake van de verblijfsduur die is vereist voordat hun een verblijfsrecht voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de betrokken lidstaat kan worden verleend.

Aangezien deze situaties uit het oogpunt van het gemeenschapsrecht niet vergelijkbaar zijn, is het in dit opzicht irrelevant of een verschil in behandeling wat de lengte van deze periode betreft, gerechtvaardigd kan zijn.

(cf. punten 27, 46-50, 56 en dictum)